
Cizinec

Shelby seděla v objemném koženém křesle u manželova přepychového pracovního stolu v jejich velkém domě – odjakživa ho totiž považovala za příliš velký. Kůže křesla nebyla hnědá, ale měla odstín espressa. Tak to řekl Richard – vždycky přehnaně lpěl na detailech. Stůl – s vysokým leskem a minimalisticky jednoduchý – byl vyrobený na zakázku z afrického dřeva připomínajícího kresbou kůži zebry.

Jednou se Shelby v žertu podivila, že v Itálii žijí zebry, a Richard na ni upřel *ten* pohled. Měl jí připomenout, že sice žije ve velkém domě, obléká se do luxusních šatů, nosí zlatý prsten s opulentním diamantem, ale vždycky zůstane jen Shelby Anne Pomeroyová ze zapadlého městečka v Tennessee, kde se narodila a vyrůstala.

A vzpomněla si, jak se potom zčistajasna rozesmál, jako by šlo o vlídný žert. Smál se, jako by přes to všechno představovala světlo jeho života. Bohužel mu brzy zevšedněla.

Muž, který jí před bezmála pěti lety jedné jasné letní noci popletl hlavu, si ji odvedl do světa, o jehož existenci do té doby téměř nevěděla.

Hýčkal ji jako princeznu. Cestovali do míst, která znala z filmů a knih. Kdysi ji přece miloval a to si musí pamatovat. Miloval ji, toužil po ní, dal jí vše, o čem se jiným ženám jen zdá.

Poskytl. Ten výraz používal velmi často. Ano, *poskytl* jí vše.

Možná ho naštvalo, že otěhotněla. Možná se bála – přinejmenším na pár minut – *toho* pohledu, když se mu svěřila. Ale copak se s ní neoženil? Bleskově odletěli do Las Vegas, kde si báječně užívali.

Nesmí zapomenout, že tenkrát byli šťastní. Nedopustí, aby vybledly vzpomínky na dobré časy. Čtyřiaadvacetiletá vdova potřebuje vzpomínky.

Žena, která zjistila, že žila celou dobu ve lži, ocitla se nejen na mizině, ale v horentních dlužích, si potřebuje uchovat vzpomínky na dobré časy.

Advokáti, účetní a daňoví úředníci hovořili o vypůjčených penězích, spekulativních investičních fondech, propadnutí hypotéky. Klidně mohli mluvit čínsky, protože jejich vysvětlování nerozuměla. Velký dům, který ji strašil od okamžiku, kdy poprvé překročila práh, patří hypoteční bance. Automobily, pořízené na leasing s neuhrazenými splátkami, už také nejsou její. A nábytek? Nakoupený na nikdy nesplacený úvěr.

Na daně raději nemyslet.

Dva měsíce od Richardovy smrti přemýšlela Shelby jen o záležitostech, o něž se podle jeho slov neměla starat. Každý *ten* pohled naznačoval, že nemá do manželových věcí strkat nos.

A teď? Visí na ní břemeno veškerých dluhů včetně nezaplacených daní do státní kasy. Ty závazky ji paralyzují. Ví, že se nesmí nechat zlomit – už kvůli tříleté Callii.

Shelby by nejraději položila hlavu na nalakovanou desku stolu a vypla-kala se.

Nemůžeš, domlouvala si. Callie má jenom tebe, tak udělej, co je třeba...

Otevřela jednu z krabic označenou „Osobní dokumenty“. Advokáti a daňoví úředníci svědomitě prostudovali každou složku. Předpokládala, že si pořídili kopie, nebo rovnou odnesli originály. Teď je na ní, aby prohlédla každý papír a posoudila, co se ještě dá zachránit. Kvůli Callii.

Potřebuje najít dostatek peněz na živobytí, až uhradí všechny dluhy. Pochopitelně si co nejdřív najde práci, ale výdělek nepostačí.

Procházela účty za obleky, boty, večere v restauracích, ubytování v hotelích, cesty soukromými letadly. Během prvního roku manželství se naučila nezajímat se o peníze. Pak se narodila Callie.

Přála si pro svou dcerku vytvořit příjemný domov.

Zaraženě se rozhlédla po Richardově pracovně. Oblíbil si módní ostré barvy uměleckých doplňků a sněhobílé stěny. Prý se na nich moderní díla vyjímají nejlíp. Tmavé dřevo. Tmavá kožená polstrování.

Tenhle dům by se nikdy nemohl stát jejím domovem, i kdyby zde žila osmdesát let. Richard ho koupil a zařídil, aniž se s ní poradil nebo se zeptal, co by si tu přála mít. Přivezl ji sem před třemi měsíci a řekl: „*Překvapení!*“ Otevřel dveře do monstrózní vily ve Villanova, podle jeho názoru nejlepší čtvrti ve Filadelfii.

Jasně že předstírala, jak moc se jí tu líbí, z vděčnosti, že se konečně usadí. Snažila se překonat odpor ke křiklavým barvám a vysokým stropům. Callie má domov, bude chodit do prestižní školy a hrát si v bezpečném sousedství. Najde si kamarády. I Shelby snad naváže přátelské kontakty.

Bohužel na to nebyl čas.

Nebyl čas ani uzavřít desetimilionovou životní pojistku. Richard jí lhal, stejně jako lhal o spoření na studium pro Callii.

Proč?

Na otázky se může vykašlat, stejně se nikdy nedočká odpovědí.

Může prodat Richardovy obleky, kravaty, sportovní vybavení, golfové hole, lyže. Uvidí, kolik jí zaplatí. Nabídne věci na eBay, zastavárnám, bazarům.

Udělá inventuru i ve svém šatníku... a šperkovnici.

Zrak jí sklouzl k velkému diamantovému prstenu. Navlékl jí ho tenkrát ve Vegas. Nechá si jen snubní prsten, ostatní šperky prodá.

Pro Callii.

Zvolna se probírala složkami. Počítače odvezli a dosud nevrátili. Nakonec papír je hmatatelný, vše černé na bílém, jak se říká.

Otevřela složku zdravotní dokumentace.

Vzpomínala, jak dbal o svůj zdravotní stav. Ach, ve víru událostí úplně zapoměla zrušit jeho členství v místním klubu a fitness centru. Richard se udržoval v perfektní kondici a nikdy nezmeškal lékařskou kontrolu.

Musí vyhodit všechny ty vitamíny a potravinové doplňky, které denně užíval, prolétlo jí hlavou. Obrátila list.

Tyhle lejstra taky není třeba skladovat. Zdravý, třiatřicetiletý muž utonul v Atlantiku, pouze pár kilometrů od pobřeží Jižní Karolíny.

Všechno skartuje. Richard se pečlivě zbavoval nepotřebných papírů, dokonce si do pracovny koupil vlastní skartovačku. Věřitelé nemusí znát výsledky posledních krevních testů nebo očkování proti chřipce před dvěma lety, či ošetření na pohotovosti, když si při basketbalu vykloubil palec ruky.

Proboha, vždyť se to stalo před třemi lety! U muže likvidujícího průběžně tuny papíru to nemůže znamenat nic jiného než chorobnou posedlost vlastním zdravím. S povzdechem sáhla po další lékařské zprávě staré čtyři roky. Chtěla ji hodit stranou, když se najednou zarazila. Tohohle doktora neznám, mračila se. Tenkrát sice bydleli v mrakodrapu v Houstonu a kdo si má pa-

matovat všechny doktory, když se každý rok – někdy i častěji – stěhovali? Jenže tady je razítko z newyorské ordinace.

„Nějaký omyl,“ zamumlala. „Proč by Richard jezdil do New Yorku k...“

Strnula a srdce se jí zastavilo. Roztřesenými prsty zvedla list papíru blíž k očím, jako by se potřebovala přesvědčit, zda ji nešálí zrak.

Písmena zůstala beze změny.

Richard Andrew Foxworth podstoupil chirurgické přerušení chámovodu. Zákrok provedl doktor Kapok Haryana ve zdravotnickém centru v Mount Sinaj dvanáctého července 2011. Přerušení chámovodu...

Callii nebyly ani dva měsíce a on se pojistil, aby už nikdy neměli další děti. Když Shelby zmínila své přání pořídit si dalšího potomka, nadšeně souhlasil. Nedařilo se jí otěhotnět, a tak oba prodělali speciální vyšetření.

Slyší ho jako dnes. *Proboha, Shelby, uklidni se. Jestli se tím nepřestaneš trápit, nikdy neotěhotníš.*

„Ne, máš pravdu, neotěhotním, protože ses skvěle pojistil. Opět jsi lhal. Měsíc co měsíc, zatímco mně se srdce svíralo úzkostí. Jak jsi mi to mohl udělat?“

Prudce vstala od stolu a přitiskla si prsty na oči. Červenec. V polovině července bylo Callii osm týdnů. Vzpomíná si velice dobře, jak tvrdil, že musí pracovně odjet do New Yorku – aspoň v tomhle nelhal. Věděl dobře, že Shelby nebude chtít s nemluvnětem do města a v předstihu zařídil další překvapení – soukromým letadlem ji poslal s dítětem do Tennessee. Prý aby strávila pár týdnů s rodinou a dopřála babičce rozmazlovat svou první vnučku.

Za tu nečekanou velkorysost mu byla nesmírně vděčná. Přitom ji jen uklidil z cesty, a odjel se pojistit, aby nepřišly další děti.

Vrátila se ke stolu. Vzala do ruky fotografii, kterou mu dala zarámovat. Vyfotil ji s Callií bratr Clay. Tenkrát...

Mělo to být poděkování a zdálo se, že si Richard fotky vážil, protože si obrázek po každém přestěhování postavil na pracovní stůl.

„Nic jiného než další lež. Nikdy jsi nás nemiloval, jinak bys nemohl takhle hnusně podvádět.“ V náhlém záchvatu vzteku měla Shelby chuť mrsknout obrázkem do zdi. Zadržela ji jen nevinná tvářička dcerky. Vrátila ho na místo – opatrně jako kousek křehkého porcelánu.

Sklesle se posadila na podlahu – nemohla dál sedět u toho stolu. Skryla tvář do dlaní a usedavě se rozplakala. Ne proto, že muž, jehož kdysi milovala, zemřel, ale proto, že nikdy neexistoval.

* * *

Na spaní ani pomyšlení. Kávu neměla Shelby ráda, ale teď si v Richardově luxusním italském kávovaru připravila dvojité espresso.

Rozbolela ji hlava, ale posílená kofeinem pokračovala v třídění. Na účty z hotelů a restaurací se teď dívala jinak. Nejen že jí lhal, dokonce jí byl nevěrný.

Částky za pokojovou službu byly na jednu osobu příliš vysoké. Navíc z téhož výletu stvrzenka za stříbrný náramek od Tiffanyho. Nikdy ho nedostala. Jindy utratil pět tisíc dolarů za luxusní dámské prádlo; účet za víkendový pobyt v apartmá ve Vermontu, když údajně letěl obchodně do Chicaga.

Proč si, proboha, schovával tyhle trapné a usvědčující důkazy? Protože mu důvěřovala. Vlastně... Ne tak docela. Tušila, že má milenkou, a asi to i poznal. Přesto doklady neničil. Věřil, že je příliš poslušná, než aby se hrála v jeho osobních věcech. Měl pravdu...

Své další životy před ní uzamknul. Nevěděla, kde najít klíč, a nikdy by se Richarda nezeptala. I tím si byl jistý.

Kolik bylo jiných žen? uvažovala. Ale vždyť na tom nezáleží – i jedna by bylo příliš. Každá kultivovanější, vzdělanější a zkušenější než dívka z podhorského městečka v Tennessee. V devatenácti letech se Shelby nechala oslnit světáckým krasavcem.

Proč si ji vůbec vzal?

Možná ji tenkrát aspoň trochu miloval a toužil po ní. Jak vidět, nestačila mu ke štěstí, nestála mu za důvěru.

Ani na tom nesejde, Richard je přece po smrti.

Měl ji za blázna a ponížil ji. Na mnoho let ji zatížil neúnosným břemenem dluhů a ohrozil budoucnost jejich dcery.

Ještě hodinu probírala složky v jeho kanceláři. Trezor už byl prázdný. Věděla o něm, ale neznala kombinaci číselníku. Dovolila ho advokátům otevřít.